

MONA KASTEN

# SAVE US

MYRSKYN SILMÄSSÄ

Suomentanut Sanna van Leeuwen



Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.  
Text and data mining prohibited.

Saksankielinen alkuteos *Save Us*

First published 2018 by Bastei Lübbe AG, Cologne

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Cologne

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50585-3

**OTAVA**  
**KIRJAPAINO**

Keuruu 2026



Annale



*Doesn't today feel like a day to be certain?  
Certain, yet to decide.*

GERSEY: A DAY TO BE CERTAIN



# 1

## Graham

Isoisälläni oli usein tapana kysyä minulta: ”Mitä tekisit, jos jonain päivänä menettäisit kaiken?” En koskaan miettinyt vastausta vakavissani, vaan sanoin aina sen, mikä milloinkin juolahti ensimmäisenä mieleeni.

Kun olin kuusivuotias ja veljeni oli rikkonut tahallaan lelukaivinkoneeni, sanoin: *silloin korjaisin kaivurin.*

Kymmenvuotiaana, kun muutimme Manchesterista Lontoon lähelle, sanoin uhmakkaasti: *hankkisin uusia kavereita.*

Ja seitsemäntoistavuotiaana, kun äitini kuoli ja yritin isäni ja veljeni takia pysyä vahvana: *kyllä me pärjäämme.*

Edes siinä tilanteessa luovuttaminen ei ollut minulle vaihtoehto.

Mutta nyt, melkein kaksikymmentäneljävuotiaana, tässä työhuoneessa, jossa yhtäkkiä tunnen itseni rikolliseksi, minulla ei enää ole vastausta. Tällä hetkellä tilanteeni näyttää toivottomalta, tulevaisuus on epävarma. En tiedä, miten pystyn jatkamaan tästä eteenpäin.

Vedän auki raskaan kirsikkapuisen työpöydän kitisevän laatikon ja kaivelen esille kynät ja lehtiöt, jotka ovat löytäneet sieltä paikkansa kuluneen vuoden aikana. Liikkeeni ovat hitaita, käteni lyijynraskaat. On kuitenkin pakko pitää

kiirettä. Minun on käsketty poistua rakennuksesta ruokaturunnin loppuun mennessä.

*Teidät on erotettu välittömästi. Kiellän teitä pitämästä mitään yhteyttä Maxton Hallin oppilaisiin. Jos rikotte kieltoa, teistä tehdään rikosilmoitus.*

Kynät kirpoavat kädestäni ja putoavat kilahdellen lattialle. Helvetin helvetti.

Kumarrun keräämään kynät ja paiskaan ne huolimattomasti pahvilaatikkoon muiden tavaroiden joukkoon. Siellä on jo sikin sokin muistiinpanoja, oppikirjoja, isoisäni vanha karttapallo sekä huomiseksi kopioimani oppimateriaalit, jotka voisin nyt heittää roskiin, mutten saa sitä itsestäni irti.

Katselen työhuoneessa ympärilleni. Hyllyt on tyhjenetty, vain muutama paperilappu työpöydällä ja tahrainen kirjoituslappu viijaavat, että vasta muutama tunti sitten istuin pöydän ääressä korjaamassa kokeita.

*Ihan oma vikasi, sanoo ilkeä ääni päässäni.*

Hieron jyskyttäviä ohimoitani ja käyn vielä viimeisen kerran läpi kaikki kirjoituspöydän laatikot ja lokerot. Minun ei pitäisi viivytellä pitempään kuin on pakko, mutta lähtö tästä huoneesta on kovempi pala kuin olin kuvitellut. Jo viikkoja sitten päätin hakea pian töitä jostain muusta koulusta voidakseni olla yhdessä Lydian kanssa. Siinä on kuitenkin valtava ero, päättääkö työsuhteen omasta tahdostaan vai tulevatko turvamiehet saattamaan ulos.

Nielaisen vaivalloisesti ja otan takkini puisesta vaateelineestä. Puen sen mekaanisesti ylleni, otan laatikon syliini ja kävelen ovelle. Lähdän huoneesta taakseni katsomatta.

Päässäni pyörii kysymyksiä. *Tietääkö Lydia jo? Miten hän voi? Milloin voin nähdä hänet taas? Mitä minä nyt teen? Huoliiko mikään koulu minua enää opettajaksi? Mitä, jos ei?*

Vastaukset saavat kuitenkin toistaiseksi odottaa. Tukah-

dutan sisälläni orastavan paniikin ja kävelen käytävää kanslian suuntaan palauttaakseni avainnippuni. Vastaan tulee oppilaita, monet tervehtivät iloisesti. Vatsaani vihlaisee kipeästi, ja vain suurella vaivalla onnistun vastaamaan hymyihin. Olen opettanut Maxton Hallissa todella mielelläni.

Käännyin kanslian käytävään, ja äkkiä minusta tuntuu kuin olisin saanut ämpärillisen jäävettä päähäni. Pysähdyn niin äkisti, että joku törmää minuun takaapäin ja mutisee anteeksipyyntöä. Tuskin edes kuulen sitä, sillä katseeni on kiinnittynyt pitkänhuiskeaan punertavatukkaiseen poikaan, jota saan kiittää koko tästä jupakasta.

James Beaufortin ilmekään ei värähdä, kun hän huomaa minut. Päinvastoin, hän näyttää täydellisen välinpitämättömältä, ikään kuin ei olisi juuri tuhonnut koko elämäni.

Tiesin kyllä, mihin hän kykenee. Ja minulle oli selvää, ettei häntä ollut viisasta ärsyttää. ”Beaufortin porukka on arvaamaton”, Lexington varoitti minua heti ensimmäisenä päivänäni. ”Pitäkää varanne.” Annoin hänen sanojensa mennä toisesta korvasta ulos, koska tunsin jo tarinan toisen puolen. Lydia oli kertonut, kuinka kovasti James kärsi perheensä perinnön takia ja kuinka juro hän oli jopa omaa kaksos-siskoaan kohtaan.

Näin jälkikäteen tunnen itseni typeräksi, kun en ollut varovaisempi. Olisi pitänyt arvata, että James tekisi Lydian vuoksi mitä tahansa. Todennäköisesti urani tuhoaminen on vain yksi pikkujuttu hänen päiväohjelmassaan.

Jamesin vieressä seisoo Cyril Vega, joka ei kaikeksi onneksi ole minun opetusryhmässäni. En tiedä, olisinko onnistunut pitämään ammattimaisen pokerinaamani. Joka kerta hänet nähdessäni sieluni silmien eteen nousee kuvia hänestä ja Lydiasta. Miten he lähtevät koulusta yhtä matkaa ja nousevat Rolls-Roycen kyytiin. Miten he nauravat yhdessä.

Miten Cyril halaa ja lohduttaa Lydiaa, kun itse en ole saanut siihen tilaisuutta Lydian äidin kuoleman jälkeen.

Puren hampaita tiukasti yhteen ja jatkan matkaa pahvilaatikko kainalossani. Lähestyessäni poikia puristan avaimia tiukasti takin taskussa. He ovat lakanneet juttelemasta ja tuijottavat minua kasvot armottomina, läpitunkemattomina naamioina.

Seisahdun kanslian ovelle ja käännähdän Jamesia kohti. ”Oletko nyt tyytyväinen?”

Hän ei reagoi mitenkään, mikä vain kasvattaa sisälläni kiehuva raivoa.

”Mitä te oikein ajattelite?” kysyn ja katson häntä haastavasti. Hän ei vastaa vielääkään. ”Tajuatteko edes, että lapselliset kepposenne saattavat tuhota jonkun koko elämän?”

James vaihtaa katseen Cyrilin kanssa, ja hänen poskensa punehtuvat hienoisesti – aivan samalla tavalla kuin Lydialla, kun hän suuttuu. Heissä on hemmetin paljon samaa näköä, vaikka muuten he eivät voisi olla erilaisempia.

”Olisitte itse harkinnut tekojanne etukäteen”, Cyril äyskähtää.

Hänen silmänsä leiskuvat vielä kiukkuisempina kuin Jamesin, ja mieleeni tulee, että he ovat luultavasti punoneet juonen yhdessä hankkiakseen minulle potkut koulusta.

Cyriilin katse tekee selväksi, että hän on meistä kahdesta niskan päällä. Hän pyörittää minua miten tahtoo, vaikka minä olen meistä vanhempi. Hän on voittanut ja tietää sen myös. Voitto paistaa hänen kasvoistaan ja heijastuu hänen ylpeästä asennostaan.

Naurahdan alistuneena.

”Yllättävää, että teitä vielä naurattaa”, Cyril jatkaa. ”Peli on pelattu. Vehkeilyenne on paljastunut, ellei vielä ole käynyt selväksi.”

Puristan avainnippua nyrkissäni niin tiukasti, että pienet metallihampaat pureutuvat ihooni. Luuleeko tuo rikas kakara tosiaan, etten olisi ymmärtänyt sitä vielä? Ettenkö muka tajuaisi, ettei ketään kiinnosta, missä ja milloin Lydia ja minä olemme tutustuneet. Ettei kukaan uskoisi, vaikka kuinka vakuuttaisimme, että tutustuimme ja rakastuimme jo ennen kuin tulin Maxton Halliin. Ja että lopetimme suhteemme heti kun saimme kuulla, että minusta tulisi hänen opettajansa. Totta kai minä tiedän sen. Tästä hetkestä lähtien tulen koko loppuikäni olemaan ällötys, joka aloitti suhteen oppilaansa kanssa heti saatuaan työpaikan opettajana.

Ajatus kuvottaa minua.

Suomatta pojille enää katsettakaan menen kansliaan. Otan avaimet takintaskustani, paiskaan ne pöydälle ja käännyn kannoillani. Kun ohitan heidät taas, näen silmäkulmastani, että Cyril sujauttaa puhelimen Jamesin kouraan. ”Kiitti tästä, kaveri”, kuulen hänen sanovan. Käänän katseeni ja kiiruhdan mahdollisimman ripein askelin kohti uloskäyntiä. Vain hämäästi tajuan, että James takanani korottaa ääntään.

Jokainen askel tekee kipeää, jokainen hengenveto on mahdoton tehtävä. Korvieni humina peittää alleen kaikki muut äänet. Oppilaiden naurun, heidän askeltensa kopinan, kaksoisoven natinan, kun avaan sen ja lähden Maxton Hallista kohti epävarmaa tulevaisuutta.

## Ruby

Olen täysin turta.

Kun kuljettaja ilmoittaa bussin saapuneen päätepysäkille, en hetkeen edes tajua sanojen merkitystä – kunnes minulla

välähtää, että olisi parasta nousta kyydistä, ellen halua matkustaa koko matkaa takaisin Pemwickiin. Mieleeni ei ole jäänyt mitään muistikuvia viimeisten kolmen vartin ajalta, niin syvällä olen ollut omissa ajatuksissani.

Raajani ovat samaan aikaan raskaat ja levottomat, kun laskeudun portaat alas ja astun ulos bussista. Puristan reppuni hihnoja molemmin käsin kuin tukea saadakseni. Ikävä kyllä se ei helpota oloani. Aivan kuin olisin joutunut keskelle pyörremyrskyä, josta ei ole pois pääsyä, enkä enää tajua, missä päin on maa tai taivas.

Tätä ei voinut tapahtua oikeasti. Minua ei voitu potkia pois koulusta. Äiti ei voi vakavissaan uskoa, että minulla muka on suhde opettajan kanssa. Unelmani Oxfordista ei voi olla haihtunut savuna ilmaan.

Taidan olla menettämässä järkeni. Hengitykseni kulkee yhä kiivaammin, sormeni kramppaavat. Tunnen hikinoron juoksevan selkääni pitkin, mutta samaan aikaan ihoni on kauttaaltaan kananlihalla. Minua huimaa. Suljen silmät ja yritän saada hengitykseni kulkemaan jotakuinkin normaalisti.

Kun avaan silmäni taas, minusta ei enää tunnu siltä, että saattaisin oksentaa hetkenä minä hyvänsä. Vasta nyt tiedostan, minne bussi on tuonut minut. Olen matkustanut kolme pysäkinväliä liian pitkälle ja päätynyt Gormseyn toiselle laidalle. Normaalisti olisin hirvittävän vihainen itselleni, mutta nyt olen melkein huojentunut, sillä en voi missään nimessä mennä vielä kotiin. En sen jälkeen, miten äiti katsoi minua.

On vain yksi ihminen, jonka kanssa haluaisin puhua tällaisella hetkellä. Yksi ihminen, johon luotan ehdoitta ja joka uskoo varmasti, etten ikinä tekisi sellaista, mistä minua syytetään.

Ember.

Lähden pinkomaan kotipaikkakuntamme lukion suuntaan. Koulupäivä on varmasti loppumaisillaan, sillä vastaan tulee jo muutamia nuorempia oppilaita. Poikaporukka yrittää tönä toisiaan pusikkoon kapealta jalkakäytävältä. Minut nähdessään he lakkaavat rellestämästä ja kulkevat ohitseni pää painuksissa kuin pelkäisivät, että saattaisiin torua heitä huonosta käytöksestä.

Mitä lähemmäs tulen Gormseyn lukiota, sitä oudompi olo minulla on. Vielä kaksi ja puoli vuotta sitten kävin itsekin koulua täällä. En kaipaa sitä aikaa, mutta tänne tulo tuntuu paluulta menneisyyteen. Paitsi ettei silloin kukaan kääntynyt tuijottamaan minua ja yksityiskoulun koulupukuani.

Nousen ulkoportaat sisäänkäynnille. Koulurakennuksen seinät, jotka on luultavasti aikoinaan rapattu valkoisiksi, ovat kellastuneet, ja ikkunanpuitteiden maali halkeilee. Ei voi olla huomaamatta, ettei tähän kouluun ole investoitu rahaa aivan viime vuosina.

Ovista virtaa ulos oppilaita, ja työnnyin heidän välistään sisälle yrittäen tunnistaa joukosta tuttuja kasvoja. Pian huomankin tytön, jonka hiukset ovat kahdella päänmyötäisellä letillä. Hän on lähdössä koulusta yhtä matkaa jonkun pojan kanssa.

”Maisie!” huikkaan hänelle.

Maisie pysähtyy ja katselee etsivästi ympärilleen. Minut huomatessaan hän kohottaa kysyvästi kulmiaan. Hän pyytää poikaystävänsä odottamaan hetken ja pujottelee luokseni. ”Ruby”, hän tervehtii. ”Moi. Mitä asiaa?”

”Tiedätkö, missä Ember on?” kysyn. Ääneni kuulostaa aivan tavalliselta, ja ihmettelen, miten se on mahdollista, kun sisälläni kaikki on raunioina.

”Minä luulin, että Ember on sairaana”, Maisie vastaa otsa kurtussa. ”Hän ei ollut tänään koulussa.”

”Mitä?”

Se ei voi olla totta. Aamulla Ember lähti kotoa yhtä aikaa minun kanssani. Jos hän ei ole ollut koulussa, mihin hemmettiin hän on mennyt?

”Hän viestitti, että hänellä oli kurkku kipeä.” Maisie kohauttaa olkiaan ja vilkaisee olan yli poikaystävänsä suuntaan. ”Luultavasti hän on kotona, ja menitte vain ristiin. Kuule, minulla olisi nyt meno. Käykö, että...?”

Nyökkään nopeasti. ”Totta kai. Kiitos.”

Hän huiskuttaa minulle hyvästiksi ennen kuin lähtee laskeutumaan portaita ja työntää käden poikaystävänsä kainaloon. Katson heidän peräänsä, ja ajatukset pyörivät päässäni. Jos Emberin kurkku olisi aamulla ollut kipeä, tietäisin sen. Hän ei näyttänyt sairaalta eikä käyttäytynyt mitenkään erikoisesti. Söimme yhdessä aamiaista kuin minä tahansa päivänä.

Kaivan puhelimen taskustani. Näytöllä on kolme vastaamatonta puhelua Jamesilta. Poistan ilmoitukset posket kuumin.

*Minä otin ne kuvat*, hänen äänensä kaikuu päässäni, mutta yritän olla välittämättä painon tunteesta rinnassani. Menen suosikkeihin ja napautan Emberin nimeä. Kuuluu soittoaani, hän ei siis ole sulkenut puhelintaan. Kymmenenkään tuuttauksen jälkeen hän ei kuitenkaan vastaa. Lopetan puhelun ja kirjoitan viestin.

**Ole kiltti ja vastaa. Minun on pakko saada jutella.**

Lähetän viestin ja työnnän puhelimen takaisin bleiserini taskuun, sitten laskeudun portaat alas ja käännyn katsomaan koulua vielä viimeisen kerran. Tunnen olevani täysin väärässä paikassa. Ei epäilystäkään, etten kuulu tänne enää.

Mutta sama pätee nyt myös Maxton Halliin.

*En kuulu enää mihinkään, iskee päähäni.*

Ajatus kaihertaa mielessäni, kun jätän koulunpihan taakseni. Ajattelematta käännyn vasemmalle ja lähden kävelemään päätien vartta kohti asuinkortteliamme, vaikka koti onkin viimeinen paikka, missä haluaisin nyt olla. En kestä, jos äiti katsoo minua vielä kerrankin yhtä pettyneenä kuin Lexingtonin kansliassa.

Tapahtunut pyörii päässäni jatkuvalla toistolla. Kuulen rehtorin äänen yhä uudestaan ja uudestaan. Muutamalla sanalla hän ryösti minulta koko tulevaisuuteni ja kaiken, mitä varten olen uurastanut vuosikaudet.

Ohittaessani rivin kahviloita ja pikkuliikkeitä korviini kantautuu pätkiä edelläni ja takanani kotiin kävelvien koululaisten keskusteluista. He juttelevat läksyistä, valittavat opettajistaan tai nauravat jollekin, mitä tapahtui välitunnilla. Turtuneena tajuan, ettei minulla ole enää ketään, jonka kanssa voisin käydä samanlaisia keskusteluja. En voi muuta kuin maleksia täällä auringon pilkattavana ja varmana siitä, ettei elämässäni ole jäljellä enää mitään. Ei koulua, ei perhettä, ei poikaystävää.

Kyyneleet kihoavat silmiini, ja yritän turhaan räpytellä niitä pois. Tarvitsen siskoani. Tarvitsen jonkun sanomaan, että kaikki kääntyy parhain päin, vaikken itse voikaan uskoa siihen.

Juuri kun aion ottaa puhelimen jälleen esille, viereeni kadulle pysähtyy auto. Silmäkulmastani huomaan, että se on tummanvihreä romu, jossa on ruosteiset vanteet ja likaiset ikkunat. En tunne ketään, joka ajaisi sellaista autoa, joten jatkan matkaani kiinnittämättä siihen enempää huomiota.

Auto kuitenkin seuraa minua. Käännyn sivuttain katsoakseni sitä tarkemmin, kun ikkuna veivataan auki.

Kasvoja, jotka ilmestyvät näkyviin, en ollut ainakaan odottanut näkeväni. Pysähdyn yllättyneenä.

”Ruby?” Wren kysyy. Ilmeisesti näytän yhtä kamalalta kuin miltä minusta tuntuu, sillä Wren siristää silmiään ja kurkottaa lähemmäs katsoakseen minua tarkemmin. ”Onko kaikki okei?”

Nipistän suuni tiukasti kiinni. Wren Fitzgerald on suurin piirtein viimeinen ihminen, jonka kanssa haluan nyt puhua. Varsinkaan, jos ajattelen tarkemmin, miksi hän katsoo minua noin. Erottamiseni Maxton Hallista on varmasti jo kaikkien tiedossa. Minut valtaa epämurkava kuumotus, ja jatkan matkaa vastaamatta hänelle.

Takanani auton ovi läimähtää kiinni, ja kohta kuulen nopeita askelia. ”Ruby, odota!”

Pysähdyn ja suljen silmäni. Vedän syvään henkeä kerran, kaksi, kolme kertaa. Käännyin Wreniä kohti, mutta yritän olla näyttämättä, miten sekaisin olen ja mitä päässäni pyörii.

”Sinähän pökerryt hetkenä minä hyvänsä”, hän sanoo otsa kurtussa. ”Tarvitsetko apua?”

Tuhahdan hiljaa. ”Apua vai?” raakun. ”Sinultako?”

Nyt on Wrenin vuoro nipistää huulensa yhteen. Hän kääntää katseensa hetkeksi maahan ja nostaa sen taas. ”Alistair kertoi, mitä tapahtui. Paska juttu.”

Jähmetyn ja käännän katseeni pois. Asia on siis juuri niin kuin arvelinkin. Uutinen on jo kiertänyt koulussa. Loistavaa. Tuijotan kuntokeskuksen ikkunaa kadun vastakkaisella puolella. Jotkut juoksevat juoksumatoilla, toiset treenaavat painoilla. Pitäisi varmaan piiloutua sinne. Sieltä minua ei löytäisi kukaan.

”Mahtavaa”, mutisen.

Mieleni tekisi kääntyä pois ja jatkaa matkaa, mutta jostain syystä jään epäröimään. Ehkä siksi, ettei Wren ajanut ohitsemi limusiinissa vaan autolla, joka näyttää olevan hajoamis-

pisteessä. Ehkä siksi, että hänen katseensa näyttää vakavalta ja vilpittömältä eikä siltä, että hän tekisi pilaa kustannuksellani. Tai ehkä myös siksi, että olemme Gormseyssa, joka on vihonviimeinen paikka, jossa odottaisin kohtaavani jonkun Wren Fitzgeraldin tapaisen.

”Mitä sinä muuten täällä teet?”

Wren kohauttaa hartioitaan. ”Olin sattumalta täällä päin.”

Kohotan kulmakarvaani. ”Gormseyssa. Sattumalta.”

”Kuule”, Wren vaihtaa puheenaihetta. ”Minä en suostu uskomaan, että Jamesilla on sen asian kanssa mitään tekemistä.”

”Lähettkö hän sinut uskottelemaan minulle niin?” kysyn ääni täristen.

Wren pudistaa päätään. ”Ei. Mutta tunnen Jamesin. Hän on paras kaverini. Hän ei tekisi mitään sellaista.”

”Niissä kuvissa näyttää siltä kuin pussailisin opettajan kanssa, Wren. Ja James myönsi ottaneensa ne.”

”Ehkä ottikin. Mutta se ei tarkoita sitä, että hän myös lähetti ne Lexingtonille.”

Nipistään suuni kiinni.

”James ei tekisi niin”, Wren sanoo vetoavasti.

”Miten voit olla niin varma?” kysyn.

”Koska tiedän, mitä James tuntee sinua kohtaan. Hän ei ikinä tekisi mitään, mikä vahingoittaisi sinua.”

Wren sanoo sen niin vakuuttavasti, että ajatukseni ja tunteeni lähtevät taas kiertämään kehää. Muuttaisiko asioita, jos James ei olisi toimittanut kuvia rehtorille? Mutta miksi hän ylipäänsä on ottanut ne?

”Minäkin haluan tietää, mistä tässä on kysymys”, Wren sanoo. ”Olen menossa Jamesin luo. Tule mukaan, Ruby, niin sinäkin saat kuulla sen häneltä itseltään.”

Tuijotan Wreniä. Kieleni päällä pyörii kysymys, onko hän menettänyt järkensä. Epäroin kuitenkin.

Päivä on jo saavuttanut absoluuttisen nollapisteensä. Pahempaa ei voi enää tulla, sillä minulla ei ole yhtään enempää menetettävää.

En välitä hälytyskelloista, jotka alkavat kilistä päässäni. Pitempään pätkäilemättä kävelen Wrenin ruosteisen autonomun luo ja istahdan kyytiin.

## 2

### Lydia

Utinen Grahamin erottamisesta on levinnyt kulovalkean lailla ympäri Maxton Hallia. Oli sietämätöntä seisoa koulun edessä odottamassa, että Percy tulisi viimein hakemaan minua – varsinkin, kun en saanut yhteyttä sen paremmin Jamesiin kuin Rubyynkaan, Grahamista puhumattakaan. Tekee pahaa ajatella, miltä hänestä juuri nyt mahtaa tuntua, ja tulen hulluksi, ellen saa pian kuulla, miten hän pärjää.

Kun lopulta pääsen kotiin, menen suoraan huoneeseeni ja yritän taas saada hänet kiinni. Tällä kertaa hän vastaa puhelimeen, ja hengähdän helpotuksesta.

”Graham?”

”Niin.” Hänen äänensä on eleetön.

”Olen niin pahoillani”, saan sanottua samalla kun kävelen ympyrää huoneessani. Koko kehoni on täynnä adrenaliinia, ja sydämeni hakkaa kovaa ja kiivaasti. ”Olen niin pahoillani. En halunnut näin käyvän.”

Kuulen Grahamin vetävän terävästi henkeä. ”Ei se ole sinun syytäsi, Lydia.”

Kyllä se on. On minun syytäni, että Graham ja Ruby on potkittu pois koulusta. ”Menen iltapäivällä rehtori

Lexingtonin luo ja selitän kaiken. Kaikki kääntyy taas parhain päin, usko minua. Otan syyt niskoilleni ja...”

”Lydia”, hän keskeyttää minut lempeästi.

”Rubykin on erotettu. Hän ei todellakaan ole ansainnut sitä. En voi sallia, että häntä rangaistaan jostain sellaisesta, mitä hän ei ole tehnyt.”

”Lydia, minä...” Ennen kuin Graham ehtii sanoa lausettaan loppuun, puhelin riistetään kädestäni. Kiljahdan säikähdyksestä ja käännähdän ympäri.

Isä seisoo edessäni ja tuijottaa minua kylmin silmin. Hän laskee katseensa puhelimeni valaistulle näytölle. Sitten hän nostaa sormeaan ja katkaisee puhelun.

”Hei! Mitä...?” aloitan.

”Sinä et puhu sille opettajalle enää koskaan”, isä keskeyttää minut jäätävällä äänellä. ”Onko ymmärretty?”

Avaan suuni, mutta isän äänestä hohkaava kylmyys ja hänen silmiensä raivostunut katse estävät minua sanomasta sanaakaan.

Hän tietää.

Isä tietää Grahamista ja minusta.

Voi luoja.

”Isä...”, kuiskaan epätoivoisena.

Ääneni kuullessaan hän vääntää kasvonsa lähes tuskaisaan irvistyksen. ”Äitisi häpeäisi sinua, jos olisi vielä elossa.”

Isä lausuu sanansa niin hillitysti, että kestää hetken, ennen kuin niiden koko merkitys tunkeutuu tajuntaani saakka. Sanat osuvat minuun kuin lyönti, ja kavahdan taaksepäin isän ja hänen vihansa tieltä. ”Anna minun selittää, isä, asia ei todellakaan ole niin kuin luulet. Graham ja minä tunsimme toisemme jo ennestään, me...”

Odottamatta isä tempaa kätensä ilmaan ja paiskaa puhelimeni seinään täydellä voimalla. Se hajoaa kappaleiksi,

ja mustia sirpaleita ja muovinpalasia leviää pitkin lattiaa. Tuijotan häntä tyrmistyneenä.

”Sanon tämän vielä viimeisen kerran: sinä et puhu sille miehelle enää koskaan. Oletko ymmärtänyt?” Nyt hänen äänensä pärisee raivosta.

”Minähän yritän juuri selittää, että...”

”En kaipaa selityksiäsi, Lydia”, hän kivahtaa väliin.

Inhoan sitä, kun hän on tuollainen. Ettei hän suostu kuuntelemaan minua, vaikka tietää oikein hyvin, että minulla olisi jotain sanottavaa.

”Olen yrittänyt varjella hyvää mainettasi kaikin keinoin, mutta sinä vaarannat sen kevytmielisillä tempauksillasi kerta kerran jälkeen. Siihen tulee loppu nyt, ymmärsitkö?”

Minusta tuntuu kuin kasvoilleni olisi loiskautettu jäävettä. Kestää hetken, ennen kuin saan ääneni takaisin. ”Mitä sinä sillä tarkoitat – varjellut hyvää mainettani?”

Isän ilme kovettuu. ”Olen huolehtinut siitä, ettei perheemme nimelle koidu enää enempää vahinkoa. Saisit olla hyvilläsi sen sijaan, että mulkoilet minua noin.”

Kurkkuni on kuin kurottu umpeen. ”Sinäkö se olit?” kähisen. ”Sinäkö ne kuvat annoit rehtori Lexingtonille?”

Isän kylmä katse on kiinnittynyt tiukasti kasvoihini. ”Minä.”

Minusta tuntuu, etten saa henkeä. Minua kuvottaa, ja huone alkaa pyöriä ympärilläni. Ojennan käteni saadakseni tukea tuolista edessäni.

Oma isäni on syypää siihen, että Graham on menettänyt työpaikkansa ja Jamesin tyttöystävä on erotettu koulusta.

”Miksi sinä teit niin?” kuiskaan.

Tarve selittää tilanteeni isälle on kadonnut kuin tuhka tuuleen. Sisälläni on tilaa enää epäuskolle – ja silmittömälle raivolle, joka leviää suonissani aina vain nopeammin.

”Koska saattaisit tuhota perheemme. Etkö yhtään välitä, mitä olet pannut vaakalaudalle piittaamattomalla käytökselläsi? Eikö perheemme merkitse sinulle mitään?” isä jatkuttaa.

”Perheemme? Itse et välitä perheestämme paskaakaan!” kivahdan ja puristan kädet nyrkkiin. Käsivarteni tärisyvät, ja minusta tuntuu, että räjähdän hetkenä minä hyvänsä. ”Sinua ei kiinnosta muu kuin raha. Sinua ei kiinnosta paskan vertaa, miten James ja minä olemme pärjänneet äidin kuoleman jälkeen. Ja nyt sinä seisot siinä edessäni ja vaadit minua olemaan hyvilläni siitä, että olet järjestänyt poikaystävälleni potkut koulusta!”

Poikaystävä-sanan kohdalla isän nenänpielet kohoavat hivenen, mutta muutoin hänen kasvoillaan ei näy pienintäkään mielenliikutusta. ”Tekisin paljon enemmänkin perheemme maineen pelastamiseksi.”

Hänen rauhallinen äänensä tekee minut hulluksi. Hengitykseni kulkee yhä kiivaammin, ja painan kynsiäni kämmeniin niin tiukasti, että iho menee varmasti pian rikki.

”Sinun pitäisi olla minulle kiitollinen, Lydia”, hän jatkaa vielä.

Raivoni saavuttaa lakipisteensä. En mitenkään pysty pitämään sanoja sisälläni, ne pulppuavat suustani hallitsemattomina. ”Sinä ehkä heitit hänet ulos koulusta, muttet voi pyyhkiä häntä pois elämästäni!” kiljun täyttä kurkkua.

”Sehän nähdään.” Isä kääntyy lähteäkseen huoneesta.

En kuitenkaan ole vielä puhunut loppuun.

”Ei, et sinä voi. Olen nimittäin raskaana.”

Hän pysähtyy niille jalansijoilleen. Kuin hidastettuna hän kääntyy taas minua kohti. ”Mitä?”

Nostan leukani uhmakkaasti pystyyn. ”Minä olen raskaana. Grahamille.”

Hänen reaktiotaan on outoa seurata. Hetken hän vain tuijottaa minua ja räpyttää silmiään monta kertaa peräjälkeen – kuin se hassunnäköinen mies GIFissä, joka on kiertänyt jo kuukausia. Sitten hänen hartiansa alkavat nykiä, kuin hänen olisi vaikea hengittää tasaisesti, ja hänen poskilleen, otsalleen ja kaulalleen ilmestyy punaisia läikkiä.

Oikeastaan olin luullut nähneeni isän raivon jo kaikissa muodoissaan. James ja minä opimme hyvin varhain tulkitsemaan pienimpiäkin muutoksia hänen ilmeissään ja eleissään ja häipymään ajoissa paikalta.

Mutta tällaisena kuin nyt en ole nähnyt häntä vielä koskaan.

Hänen katseensa pysyy minussa, sekunnin, toisenkin, ja peräännyksen hitaasti askeleen taaksepäin, koska en osaa arvioida, mitä seuraavaksi tapahtuu. Yllätyksekseni isä kuitenkin kääntyy ja lähtee huoneestani sanomatta enää sanaakaan.

Ovi paukahtaa kiinni niin raivokkaasti, että hätkähdän tahattomasti. Painan toisella kädellä rintaani ja hengitän syvään. Pulssini on kiivas, voin tuntea sydämeni takovan käteni alla.

Tuskin kymmentä sekuntia myöhemmin ovi avautuu taas – niin lennokkaasti, että ovennuppi kolahtaa seinään ja taatusti jättää siihen lommon. Isä palaa huoneeseen ja asettuu uhkaavasti seisomaan eteeni.

”Tietääkö hän?” isä kysyy niin hiljaa, että tuskin saan selvää.

Kysymys lyö minut ällikällä, ja kestää muutaman sekunnin, ennen kuin onnistun pudistamaan päätäni. ”Ei, minä...”

”Hyvä”, isä keskeyttää. Suomatta minulle enää katsettaakaan hän harppoo pitkin askelin huoneeni poikki. Hän kiskaisee vaatehuoneen oven auki ja astuu sisään pieneen komeroon. Kuulen äänekestä kolinaa.

Syöksähdän vaatehuoneen ovelle ja tuijotan isää, joka on näköjään vetänyt yhden suurista matkalaukuistani alas ylähylyltä. Seuraavaksi hän tarttuu matkakassiin ja paiskaa sen ryminällä lattialle. Hän potkaisee matkalaukun kannen auki ja alkaa heitellä sen sisään umpimähkään vaatteita hyllyiltä ja henkareista.

”Mitä sinä teet?”

Isä ei vastaa. Hän paiskoo laukkuun t-paitoja, puseroita, housuja, alusvaatteita, laukkuja ja kenkiä kuin todellisuudentajunsa menettäneenä. Hänen hiuksensa sojottavat huiptomisesta joka suuntaan, läikät hänen kasvoillaan ja kaulallaan tummenevat koko ajan. Hän ei lopeta vielä sittenkään, kun laukku on täynnä, vaan vaatteet päätyvät sotkuiseksi kasaksi laukun päälle ja lattialle sen viereen.

”Isä, mitä sinä oikein teet?” huudan ja astun askeleen eteenpäin saadakseni hänet lopettamaan. Tartun häntä käsi-varresta, mutta hän riuhtaisee sen irti otteestani. Raju liike saa minut horjahtamaan, ja ehdin juuri ja juuri saada toisella kädelläni tukea ovenkarmista.

Samassa James ryntää huoneeseen.

”Mitä täällä tapahtuu?” hän kysyy. Hän tarkastelee minua huolestunein ilmein kiireestä kantapäähän varmistukseen, onko kaikki kunnossa. Sitten hän huomaa isän vaatehuoneessa, ja hänen silmänsä laajenevat.

”Isä, mitä sinä siellä teet?” hän kysyy.

Isä käännähtää kannoillaan ja osoittaa Jamesia sormella. ”Tiesitkö sinä tästä?” hän kysyy.

James kurtistaa otsaansa. ”Mistä?”

”Miksi edes kysyn. Totta kai tiesi”, isä mutisee itselleen. Hän katsoo hetken kaaosta, jonka on saanut aikaan, ja kumartuu sitten tunkemaan matkalaukun viereen päätyneitä vaatteita aggressiivisesti kassiin.

”Miksi sinä pakkaat tavaroitani, isä?” kysyn ääni käheänä.

”Sinä muutat tästä talosta välittömästi.”

Ylitseni käy pahoinvoinnin aalto. ”Mitä?” ähkäisen.

James koskettaa selkääni kuin osoittaakseen, että on kanssani.

”Olemme joutuneet kärsimään lööpeistä tänä vuonna jo aivan tarpeeksi. Minähän en anna yritykseni menestyksen vaarantua vain siksi, että sinä typerä tyttö annat opettajasi panna sinut paksuksi!” Viimeiset sanat isä karjuu minun suuntaani.

Painaudun lähemmäs Jamesia, ja hänen kätensä jäykistyy selkääni vasten. Voin suorastaan aistia, kuinka paljon tahdonvoimaa häneltä vaatii hillitä itsensä.

Jamesin ääni on väkinäisen rauhallinen, kun hän yrittää vedota isäämme. ”Et voi lakaista tapahtunutta maton alle.”

Isä riuhtoo matkakassin vetoketjua. Sen väliin on juutunut pala kangasta, ja kuuluu ikävä risahdus. Säpsähdän.

”Enkö muka voi”, isä ähkii ja sulkee kassin nopealla kiskaisulla. Sitten hän ottaa käsittelyynsä matkalaukun. Hän painaa kantta polvellaan saadakseen vetoketjun kiinni. ”Menet tätisi luo. Nyt heti. Kukaan ei saa tietää sinun... sinun tilastasi.”

Vedän äänekkäästi henkeä. ”Mi-mitä?”

”Et voi tehdä tätä”, James sanoo.

Isä pysähtyy ja katsoo meitä. Hän näyttää melkein irvokkaalta kyyköttaessään polvillaan hopeanvärisen matkalaukkuni päällä ja hengittäessään raskaasti tukka pörrössä ja paita hikisenä. ”Taidan olla tässä talossa ainoa, joka on vielä järjissään. Luuletko tosiaan, että annan sinun edustaa perhettämme tuossa...” Hän osoittaa vatsaani. ”Onko sinulla mitään käsitystä, millaiseen valoon se saattaa meidät? Beaufortin?”